

[ד] אמר רבי עקיבא אשריכם ישראל לפני מי אתם מטהריןומי מטהר אתכם וכו' שנאמר (זחוקל ל'ז, כ"ה) וזרקי עלייכם וגוי' ואומר (ירמיה י"ז, י"ג) מקוה ישראל וגוי' (יומא פ"ה): כי עיקר ענין יום הcapeiros הוי טהרת הנפש מזוהמת השואר שבביש מה שנדרבק בה. והנה יש שלושה מיני טומאות בעולם כמספרים בתורה הקדושה בפסוק (במדבר ה, ב') וישראלו מן המחנה כל צרוע א) וכל זב וכל טמא לנפש. ועל ידי שנשרש בנו קדושים שלושת האבות הקדושים יכולם ליטהר משלווש טומאות הללו. כי מצורע הויא רע לבירות מעבירות שבין אדים לחבירו וכאומרים ז"ל (ערוכן ט'ז) בודך יש שב מפני שהבדיל בין אדם לחבירו. ועל ידי שאחננו בתולדה ווע אבodium אבינו ע"ה שהיה גומל חסדים ומכונис אורהים יכולם לטהר מטומאת הצרעתה. גם אם נזבק באיזה פרט מהמת מעשיינו מפני שברשותנו בנו 26 חכונות שלושת האבות יעקב יצחק אברהם. וכן טומאת זיבכה הוא מצד בעל תאהו והוא משולח ממחנה לויה. יש גם כן כת ליטהר ובבחינת קדשיות יצחק אבינו ע"ה שהיה נקי וכן מכל מיני תאהו בעולם הזה כמו שנאמר בו (בראשית כ"ד, ס"ב) והוא יושב בארץ הנגב [כתב יד קדרשו] לשון ארץ הנגב דרכו (תמורה ט'ז). גבי עבץ שנמנוגב וכוי' עד כאן]. שהיה לבו מנוגב מכל תאהו כי מדרתו הוא יראה והוא שורף את כל מיני תאהו שבועלם. כי מי שיודע ברור שהוא עומד תמיד לפני מלך מלכי המלכים חפול עליו אימה ופחד עד שאין באופן לכנות שום תאהו בלב זהה מבחינת יראה האמיתית שהוא בחינת מדת יצחק וכאומרים ז"ל (שבת פ"ט) ומהווים להו יצחק הקב"ה בעיניהם וכמו שמצוינו (סנהדרין

ו-ג' הוא כדי להיות חילקה שיתה שכון אתם
וג' כנ"ל והינו על ידי השפעת דברי תורה
בלב נפשות ישראל כמשמעות וזרקתי עלייכם
כמי שורך על חבירו מרוחק. וממים מהווים
הוא השפעת דברי תורה שנמשלו למים שעיל
ידי זה יהיה על כל פנים ביכולתו להכנייע
את לב כסיל לשמאלו להכריע את עצמנו
לטוב לבל להפתחות. וכדברינו הנ"ל שעיל
айдי דברי תורה נעשה אבני שחקו מים
להכנייעו לפי שעיה על כל פנים וכל זה מעוזרת
ה' יתברך ואומרם ז"ל (סוכה נ"ב): אלמלא
הקב"ה עוזרו וכור' וזה פועל שייהיה על כל
פנים השווים אתם וגוי'. ואומר מקוה ישראל
ה' מה מקוה מטהר את הטמאים אף הקב"ה
מטהר את ישראל והוא חזר על חילקה השנית
שהוא חבלית הטהרה. לשילימות היהוד
וזהיוג והוא כעין המקוה מים שהנקנס לחוכו
נמצא כל גופו מוקף בידי הדעת והוא כמו
שנאמר (ישעיה י"א, ט) כי מלאה הארץ דעה
את ה' כמים לים מכסים ודעת הוא עניין הכרה
וחיבור בתכלית הבדיקות כדיודע מלשון
הכתוב (בראשית ד', א) והאדם ידע את חוה
ותכלית הטהרה היה נעשה ביום הכהנורים
להיות לפני ה' טהרו כנ"ל. ובזה נסמך מיד
מצות סוכה שהוא גם כן שלימות היהוד
בפועל להיות כל גופו מוקף בתוך המצאות
בז' סוכה להיות חוסה בצלא דמהימנותה וזהו
ד"יקא רק בסגולות נפשות ישראל שיכלו
להגיע לבדיקות ה' יתברך בעצם כמו שנאמר
(דברים ד', ז) ואתם הדרבקים בה' אלהיכם
וכדאיתא בזורה"ק (ח"ג ק"ג) על פסוק ויקרא
כ"ג, מ"ב כל האזרוח בישראל ישבו בסוכות
מן דאייה מגוען ושרשא דישראל יתיב
תחות צלא דמהימנותא:

[ז] **בשילוח יומא** (פ"ה): איתא אשריכם מטהרין ומיה מטהר אתכם אביכם שבשבmis שנאמר (חזקאל ל"ו, כ"ה) וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרותם וגוי ואומר (ירמיה י"ז, י"ג) מקוה ישראל ה' מה מקוה מטהר את הטמאים אף הקב"ה מטהר את ישראל. יש לכונן על דרך אמר חז"ל (יומא נ"ז) בהאי מינא דאמור השטא ברוי טמאים אתון דכתיב (איכה א, ט) טומאה בהשוליה. אמר ליה כתיב (יקרא ט"ז, ט"ז) השוכן אתם בתוך טומאות וההוא הפסוק הנאמר ביום הכהנורים וככפר על הקודש וגוי השוכן אתם בתוך טומאותיהם ואחריו זה נאמר (שם, ל) כי ביום הזה יכפר עליהם לטהר אתכם וגוי לפני ה' תטהרו. כי עניין השוכן אתם בתוך טומאותיהם הוא שפנימיות קדושת ישראל לא נורחק מההרש שקדושה אין שהיא על כל פנים יכול להיות אצל השכנת והשרota הקדושה עניין יהוד שמוטה בטומאת אשתו נדה. ואחריו זה נאמר כי ביום הזה יכפר עליהם לטהר אתכם וגוי לפני ה' תטהרו היינו בסגולות היום הקדוש הזה פועל שהייה הטהרה בשלימות לפני ה' בככイル שיוכל להיות הזוג לפני ה' פנים ובפנים והיינו על ידי עובdot כהן גדול בקדוש הקדרשים שנקרוח חדר המתוויות בידוע. ועל זה מרמז בגדרא אשריכם ישראל לפני מי אתם מטהרין היינו שטיבת טהרותם הוא כדי להיות לפני יתברך שהוא תכלית הטהרה לנ"ל וממי שיש לנו אביכם שבשבmis, היינו שככל העניין טהרת ישראל הן שיוכל להיות השרota השכינה שהוא עניין מדריגה בראשונה השוכן אתם וגוי והן תכלית הטהרה לנ"ל וממי נפלת הוא רק מכוחו יתברך. ועל זה הולך ומפרש שנאמר וזרקתי עליכם מים טהורותים

שאין לו הבחנה בעולם הזה כי הלא גם בחינת יעקב בעצמו אין לו הבחנה בעולם הזה כראיתא בגמרא (שם) וכי ב כדי חנטו חניטיא עד שהшиб לו מקרה אני דורש ושב יעקב מה ורעו בחיים אף הוא בחיים.

ועל זה מرمז טהרת יום הכהנורים בעיקר
שרש החיות של הקדושה שלא יהיה
נכחד מה' יתברך שיווכל לכנות למחנה שכינה
וכמו שנאמר (יקרא ט"ז, ל') לפני ה' תטהרנו.
ועל זה מرمז לפניו מי אתם מטהרנים. וכן
שנאמר וזרקתי עליכם מים טהරים והוא
כנגד טהרת טמא לנפש. ואמר מקוה ישראל
ה' הוא כנגד טהרת טומאה זיבח שעיקר
טהורתה היא על ידי מקוה מים דיקא.
והטהרה השלישית מטומאה צרעת לא נרמז
ביום הכהנורים מפני שהוא על רע לבריות
והוא מעבירה שבין אדם לחבירו ועל עבריה
וז אין יום הכהנורים מכפר עד שיוציא את
חבירו כדאיתא בגמרא (יומא פ"ה):

צ'ג) בחנניה מישאל ועוזריה שיכולים לעמוד בהיכל המלך הינו שאונסים את עצם מן השוק וכיו' ומכל שכן כשבודדים לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה. וטומאת מת הינו הטמא לנפש שהחיות נעדר מאותו מבחינה הקדושה ועל כן הוא משולח ממחנה שכינה ובכלל טומאת מת הוא גם כן טומאת שרץ שכינה אך ממחנה שכינה וטומאת שרץanche על כלל טומאה שבתורה כדאיתא (חנינה טיז') כובל ושרץ בידן. ועל ידי בחינת מודת קדושת יעקב אבינו ע"ה שהיה מדתו אמרת כמו שנאמר (משל י"ב, ט') שפת אמרת תחנן לעד והיה נשרש בו כל קדושת כלל התורה כאומרים ז"ל (רש"י בראשית ל"ב, ה') עם לבן גורתי ותרי"ג מצוות שמרת כי הגם שאברם אבינו ע"ה קיים גם כן את כל החנינה. אמם עיקר קיום תורה אמרת לעד בלבד נתקיים ביעקב מפני שהיה שרש החיים של הקדושה כאומרים ז"ל (חנינה ה':) יעקב אבינו לא מה וועל ידי זה יכולים ליטהר גם מטומאת הנפש להיות דבוק בשרש החיים של הבודש ולבונים לממחנה שכינה. הגם

ב. אגוזר הайн גן גן

ט

דארון והם היו עיקר כה תורה שבעל פה
וכמו שאמרנו שלל ידי זה היה ראוי להיות
בקודש הקדושים מפני שהיא אהרן שרש
תורה שבעל פה.

ושמענו בשם המגיד זקאנזין וצ"ל שאמר
פעם אחת בערב יום הכפורים שגם
או בזמנו נמצא כה שלושת האבות הקדושים
ואמר על הרוב הקדוש מאפטא בעל אהב
ישראל וצ"ל שהוא בחינת אברהם ועל הרב
מלובלין צ"ל שהוא בחינת יצחק את עצמו
שהיה שמו ישראל חשב בוגר בחינת יעקב
רק חסר הכבש להקריב. ואמר שהוא מכוון
כל אותן הכוונות של הכהן גדול בהקרbam.
וממכוון שלו מה שהזכיר השלושה אבות על
פי המדרש (ყירא רב' כ"א, י"א) בפרט בן בקר
זה אברהם וכור' איל לעוללה זה יצחק וכור' עז
בוכתו של יעקב וכור' שנגנס עמו זו כות
האבות ועל זה הזכיר שנמצא בדור שלו גם
כן הקדושים בשמות האבות הקדושים שהם
בבחינותם והכוונות יכול לכוון כמו שהיו
מכוננים גודלי הדור בזמנם שלא היה הכהן
גדול ראיי לך נ"ל. וכיון שיכל להיות
הכוונות על ידי אחר אמר שאין הקרבנות
מעכביין. ואיתא במדרש (בראשית רב' נ"י, ז')
אין דור שאין בו כאברהם וכור' ובתנאי דבר
אליהו אין דור שאין בו כאברהם יצחק יעקב
רק שאין אנו יודעין מי הם והם יכולים לכוון
כל הכוונות הראוין לכחן גדול. ואף שאין
לנו הקרבנות מכל מקום נשונכה וכל לתוך
על ידיהם שהם יכוונו המכון של הקרבנות
ולתוקן הכל ביום הכפורים כמו שהיא מתkon
הכהן גדול בהכנסו למועד הקדושים וכדברי
המגיד הקדוש וצ"ל:

ואף שלא כל הכהן גדול היה ראוי לזה
שיתפשט כל כך מכל מיני גשמיota
הגוף עד שהיה נשמה בלא גוף ומכל מקום
נכנסו למועד הקדושים. כבר איתא בספר
עובדות ישראל פירוש על הגמרא (יומא ע"א):
שהחבירו שמייה ואבטלון להכהן גדול יותר
בני עמייא לשלים דעבדי עובדא דאהרן וכור'
הינו שם בכוחם הגדל ובכוונותיהם
התכוונו אז כל הכוונות שהיא צדיק הכהן
גדול לכוון ורק בכוחם נכנס אז הכהן גדול
למועד הקדושים. ואז אותו זמן היו הם
שמעיה ואבטלון הגדולי הדור שעבדו עובדא
אליהם לעולם והפה שליח הלב ועל זה נאמר

כ"י שפתוי כהן ישמרו דעת תורה יבקש
מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא פירוש מלאך
ה' צבאות הוא קאי על התורה שיבקשו
מפיהו שהוא מלאך ה' הינו שליח הלב
שהוא ה' יתרון שנקרה צור לבני וחילקי
אליהם לעולם. אבל הכהן גדול שנכנס
לקודש הקדשים שם נתפש מכל גשם ועניני
גוף והיה רק נשמה ללא גוף וכמו שנאמר
(בראשית ב', ז') וiph באפי נשמת חיים ואיתא
בתיקונים מן דנפת מתוכו נפה ולא היה
כל בכלל אדם אפילו כאותן שכתייב בהן
ודמות פניהם פניו אדם שהיה אז גדול
滿לאן. ושם במועד הקדשים לא היה לו
שם דיבור כל שהתפללה שהיה מתפלל היה
בහיכל כמו שאמרו ביומא (ינ"ב) ושפיר כתיב
יומא פ"ק ה' הילכה ב') אפילו אותן שכתייב בהן
ודמות פניהם פניו אדם. ואחר כך מסים על
מה שאמר הקב"ה במועד היה נשם עמו
שאלתו וכחן גדול לאו אדם היה אלא שהיה
מלך נראה שחזר בו ופירים וכל אדם
לכם משמעו. וקשה לומר על רב' אהבו שהוא
בעצמו אמר שני המאמרים שחזר בו.

אך הענין שהכהן גדול בנסיבותו לקודש
הקדשים לא היה לו שם גופו מעולם
זהה שהיה לו התפשטות הגשמיota למורי
איתא שם אחר בריך בחינת נשמה נר ה' נשמת
והיה נשאר בו רק בחינת נשמה נר ה' שירש תורה שבעל
אדם. דארון הכהן היה שירש תורה שבעל
כחמים וכור' הרוצה לנסן יין וכור' דהתלמידי
חכמים נקראו אישים שמדריכם דבר והוא פי
ה' שהדריבורים שלהם הם מלך ה' שליח
לב שהוא הקב"ה השוכן בתוכם כמו
שנאמר צור לבני וחילקי וגוי.

ט) חשב שבשบท נברא מה נפש ובוראי היה
לאדם הראשון הפה גם בערב שבת שבת
דיבר אדם הראשון בערב שבת עם ה' יתרון
וקרא שמות. רק פי ה' הינו בחינת תורה
שבעל פה שזו נברא בשבת כמו שモבא
בזווה"ק (ח"א מ"ז) ויכל אליהם ביום השביעי
דא תורה שבעל פה. ובשבת דיאיתא בזווה"ק
(ח"ב ר"ה) שהוא יומא דנסחטין ולאו יומא
דゴפא או בכח האדם לדבר דבר שהיה דברי
אליהם חיים ויהי נקרה פי ה' שה' יתרון
שוכן לבב כמו שאמרו (שיר השירים רב' ה', ב')
היכן מצינו שנקרה הקב"ה לבן של ישראל
רכתיב (מהלים ע"ג, כ"ז) צור לבני וחילקי
אליהם לעולם והפה שליח הלב ועל זה נאמר

[ג] במדרש (ყירא רב' כ"א, י"ב) על פסוק
(ყירא ט"ז, י"ז) וכל אדם לא
יהיה באוהל מועד, בשנה שמת בה שמעון
הצדיק וכו' אמר להם בכל שנה ושנה היה
זקן אחד לבוש לבנים וכו' שנה זו נכנס עמי
ולא יצא עמי אמר רב' אהבו ומ"י אמר שדים
היה ולא הקב"ה בכבודו היה נכנס ויוצא עמו
אמר רב' אהבו וכחן גדול לא אדם היה אלא
כהה הוא דאמר רב' סימון בשעה שהיה אלה
הקדש שורה עליו היו פניו ברערות כלפדים
הדא הוא דכתיב (מלאכי ב', ז') כי שפתוי כהן
ישמרו דעת וגוי כי מלאך ה' צבאות הוא.
וכבר תמה המתנו כהנה דמקודם אמר רב'
אהבו שהיה הקב"ה בכבודו לישב מה
שנאמר וכל אדם לא יהיה וכדרישת היירושלי
(יומא פ"ק ה' הילכה ב') אפילו אותן שכתייב בהן
ודמות פניהם פניו אדם. ואחר כך מסים על
מה שאמר הקב"ה במועד היה נשם עמו
שאלתו וכחן גדול לאו אדם היה אלא שהיה
מלך נראה שחזר בו ופירים וכל אדם
לכם משמעו. וקשה לומר על רב' אהבו שהוא
בעצמו אמר שני המאמרים שחזר בו.